

[Justitsministeren.]

aflytning uden efter dommerkendelse, det vil jeg gerne understrege; jeg ved ikke, hvilket holdpunkt det ærede medlem har for den opfattelse, at hans breve skulle blive åbnet. Jeg går ud fra, at det udvalg, der nu nedsættes, også vil behandle de af det ærede medlem rejste spørgsmål, og jeg vil være meget villig til for min del at deltage i en forhandling derom.

Jeg er indstillet på i det folketingsudvalg, jeg regner med nedsættes, i fortrolig form at give oplysning om alle de enkelttilfælde, pressen har fremdraget, i det omfang vi har mulighed for at identificere dem. Når jeg siger, det skal ske i fortrolig form, så er det bl. a. og i høj grad af hensyn til de pågældende selv. Man kan naturligvis sige, at i de tilfælde, hvor de har meldt sig med navns nævnelse — det er de færreste af dem — skyldte man dem ikke noget hensyn. Jeg mener alligevel, at vi gør det, og jeg tænker, at medlemmerne af udvalget vil være enige med mig heri.

Det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen mente, at tale-, trykke- og trosfriheden var i fare som følge af efterretningstjenestens virksomhed. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem: når han daglig læser dagspressen, så kan han bestemt ikke have det indtryk, at nogen føler sig trykket, og hvis det ærede medlem læste den korrespondance, jeg i denne tid har fået sendt, så ville han være enig med mig i, at den frygt spores ikke; ytringsfriheden blomstrer som aldrig før, undertiden også med giftblomster.

Det ærede medlem mente, at efterretningstjenestens hele virksomhed var i strid ikke alene med grundlovens ånd, men også med dens bogstav, og det ærede medlem nævnte § 77. Det er klart, at jeg ikke deler den opfattelse; jeg mener, den er ganske urigtig. Hvis den var rigtig, hvorledes kunne det ærede medlem da tænke sig at denne virksomhed havde været drevet i mere end 30 år, uden at spørgsmålet om grundlovsmæssigheden havde været rejst?

Det ærede medlem læste mig jo teksten i demokratiets hellige og misbrugte navn. Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at det er min erindring — jeg bygger på min skrøbelige hukommelse, jeg har ikke spurgt efterretningstjenesten — at det

ærede medlem igennem en lang, lang årække var et estimeret medlem af det kommunistiske parti. Han var en ledende kraft kommunistisk set i Middelfart og nærmeste omegn. Det ærede medlem var det i den tidsepoke, vi betegner som Stalins epoke, og det ærede medlem tør vel vanskeligt bestride, at netop i den periode var det land, hvorved det ærede medlems hjerte hang, vel den mest udprægede politistat, dette århundrede har set. Men endfin, al omvendelse må hilses med tilfredshed.

Til det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen vil jeg sige, at naturligvis registreres folk ikke på grund af deres afstamning. Det ærede medlem mente, at det måske var rigtigere at begrænse et kontrolorgan til 2 personer. Det ville jeg ikke have noget imod. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at redegøre for, hvilke tanker jeg har gjort mig om dette spørgsmål. Min tanke var den — det fandt jeg naturligt — at netop den folkevalgte forsamling skulle udpege kontrolorganet. Jeg var en lille smule ked af, at det ærede medlem fru Else-Merete Ross afviste medlemmer af parlamentet og derefter sagde: vi skal have folk, der nyder særlig tillid. Jeg håbede oprigtig talt, at det gjorde vi også i dette høje ting. Men altså min tanke var, at det naturlige måtte være, at netop folketinget, som har kontrolopgaven over for regeringen, udpegede medlemmerne af et sådant udvalg, og min tanke var yderligere dertil at knytte uden stemmeret embedsmænd, som var kendt med området.

Kontrolorganets opgave skulle dels være at holde sig underrettet om de til enhver tid fulgte retningslinjer for registreringen, dels skulle dette kontroludvalg i tilfælde, hvor efterretningstjenesten i anledning af forespørgsel fra en styrelse ville videregive foreliggende oplysninger om enkeltpersoner, have sagen forelagt til godkendelse af, at oplysninger blev videregivet, og det var ydermere tanken, at der skulle være vetoret for det enkelte medlem, men således at sagen herefter måtte gå til justitsministeren.

Jeg forstår, at det er nødvendigt — det gjorde det ærede medlem hr. Vagn Bro meget klart for mig, det ærede medlem hr. Thestrup også; ej heller det ærede medlem fru Else-Merete Ross var tilhænger af tanken — at begrave denne parlamenta-